

1917 - A hármastagozódás születése

Összefoglaló Thomas Meyer *A hármastagozódás 100 éve* c. konferencián elhangzott előadásairól

Az 1917-es év egy időbeli fejlődés tengelyében áll, mely 1841-ben (76 évvel korábban) kezdődött, és körülbelül 1993-ig tartott (76 évvel később). 1841-ben kezdődött a szellemi világban Michael harca a sötétség szellemeivel, mely 1879-ben letaszításukkal győzedelmesen végződött és egyidejűleg egy új Michael-korszak kezdetét is jelöli. 1879 ismét egy tükröződési tengelyt képez 1841 és 1917 közt. Az 1917-es, korszakváltó évben a jelenkor három különböző beavatási áramlata állt szemben egymással: az amerikanizmus, a bolsevizmus és a jezsuitizmus. Ezek átfogó nézőpontokból kiindulva dolgoznak, világtörténelmi és világalakító erők ismeretével, mindazonáltal ezeket egyoldalúan és csoportegoisztikus motívumokkal használják partikuláris érdekek mentén.

Az amerikanizmust anglo-amerikai páholyok irányítják, ez az áramlat állt Wilson és az USA hadba lépése, valamint Churchillnek a XX. század második felére vonatkozó terve mögött.

A bolsevizmus 1917-es uralomra jutásáról, Leninről és a bolsevik hatalomátvételtől Thomas Meyer idézte Alexis Serbatov orosz fejedelem emlékiratait, mert sokan ma is felvetik a kérdést: miért nem állította meg a bolsevikokat a Kerenszkij-féle ideiglenes kormány, holott megvoltak az eszközeik hozzá? Kerenszkij miniszterelnök válasza: „A döntést páholyunk hozta”

"A nagyhatalmú szentpétervári Sarkcsillag Páholyról van szó. Ezen a ponton hadd emlékeztessenek arra, hogy Timasov professzor kivételével az ideiglenes kormány valamennyi tagja szabadkőműves és így a monarchia esküdt ellensége volt. Ők voltak azok, akik ragaszkodtak az Orosz Köztársaság kikiáltásához." (...) Serbatov beszámol róla, hogy Kerenszkij 1970-es halálakor két temetést is kapott: egyet az ortodox rítus szerint, egyet pedig annak a szabadkőműves páholynek a szokásos rítusai szerint, amelynek tagja volt. Serbatov mindkét temetésen részt vett. Még ott csengtek fülében Kerenszkij utolsó szavai, amelyeket halála előtt nem sokkal mondott neki: „Fejedelem, Ön valószínűleg megvet engem mindazért, amit orosz miniszterelnökként tettem, és még inkább azért, amit elmulasztottam. Isten Önnel, és kérem, felejtse el engem. Én vittem romlásba Oroszországot...”

Mindhárom beavatási áramlat mindenképpen érvényesíteni akarja a maga akaratát, közvetlenül hatnak az emberi akaratra (szellemi és más erőszakot is alkalmaznak)

Egy kivétel volt, a negyedik. A hármastagozódás impulzusa az antropozófiai beavatástudományból indult ki, mely általános emberi célokat követ: tiszteltben tartja az ember szabad akaratát. A szellemi valóságban 1879 óta - és 1899, a Kali Yuga vége óta - a gondolkodás, az érzés és az akarat egyre erősebben a saját útját járja. Ezeket egy külső szociális struktúra kell kövesse, különben szükségszerűen egyre nagyobb problémák következnek. A hármastagozódás ennél fogva nem egy elméleti koncepció, hanem az ember szellemi (lényyszerű) létszemléletéből adódik, és számításba veszi a fejlődési gondolatokat. Ez egy válasz azokra a nyitott kérdésekre,

hogyan kellene az 1789-es francia forradalom nagyszerű ideáljainak a kornak megfelelő módon megvalósulniuk.

Thomas Meyer rámutatott, hogy a hármas tagozódás születésének pillanatában hogyan találkozott össze három ember - a hármas tagozódás „bábái” - Berlinben, akiknek egy fontos feladatot kellett elvégezniük.

A kezdőpont egy kérdés volt, melyet gróf Otto von Lerchenfeld tett fel Rudolf Steinernek 1917 május végén: hogyan tudna Németország tisztességes módon a háborúból egy emberhez méltó jövő irányába kikeveredni? Rudolf Steiner rögtön elkapta a kérdést, és az ezt követő hetekben órák hosszát tartó beszélgetéseket folytatott Lerchenfelddel, melyek során eszmeként felvázolta azt, amit később a szociális organizmus hármas tagozódásaként nevezett meg.

1917 júliusában Rudolf Steiner táviratozott Tannbachba és megkérte Ludwig von Polzer-Hoditz grófot, hogy jöjjön Berlinbe. Ott volt Walter Johannes Stein is, aki épp születőben lévő megismeréselméleti disszertációját akarta Rudolf Steinerrel megbeszélni. Minden bizonnyal nem volt véletlen, hogy épp három személyiségről volt szó. Anélkül, hogy egy merev sémát akarnánk erőltetni, tekinthetjük Lerchenfeldet (akarat), Polzer-Hoditzot (érzés) és Steint (gondolkodás) a három önállósodó lélekerő különösen kiemelkedő reprezentánsainak. Semmiképp sem feltételezhetjük azonban, hogy a többi lelkierejük hiányzott volna. Ez súlyos félreértés lenne.

Thomas Meyer megemlítette D. N. Dunlopot is, aki Rudolf Steiner barátjaként megkísérelte megvalósítani a Steiner által felvázolt valóságos gazdasági életet. 1924-ben megalapította a World Power Conference-t (Energia Világkonferencia), mely első lépés volt egy testvériségen alapuló világ gazdaság felé azzal a céllal, hogy felügyelje azt a korlátlan hatalomkoncentrációt, mely kevesek kezében van az emberiség egésze jólétének rovására.

Thomas Meyer előadása ívét 1993-ig kanyarította. Miután a fejlődési áramlatok során mindig egy folyamatról van szó, mely több vagy kevesebb évet fognak át, 1993-at minden további nélkül az 1989-es év eseményeivel összefüggésbe lehet hozni. E tekintetben figyelemreméltó, hogy 1989 elején, tehát még a fal november 9-i leomlása előtt Nyugatnémetországban megjelent egy könyv, mely újra felvetette Rudolf Steiner hármas tagozódás-gondolatát. Rolf Heinrich A gondoskodó állam, A létező szocializmus tagadásáról című könyvéről van szó. A könyv utolsó fejezetében fejti ki Heinrich (aki akkor ügyvéd volt az NDK-ban) mint az állam átalakításának terveként a hármas tagozódás alapvetéseit, a szellemi élet, a gazdasági élet és a jogállam/demokratikus élet szétválasztását. A bátor nyilvánosságra hozatal 1989-ben mégis azt mutatja, hogy az 1917-ben elültetett impulzus még él és megvalósításra vár.

Thomas Meyer utalt Rudolf Steiner egy kijelentésére, miszerint az 1919 és 1922 közti időszakban kudarcot vallott impulzus után talán száz év múlva ismét jön egy alkalom, hogy bevezessék a hármas tagozódást. Az előadást egy Chartres-i Bernáttól származó idézettel zárta:

„Olyanok vagyunk, mint az óriások vállára felkapaszkodott törpék. Többet és meszebbre látunk, mint ők, nem mintha látásunk élesebb vagy természetünk magasabb

lenne mint az övéké, hanem azért, mert vállaikon hordanak s az ő gigászi magasságukba emelnek bennünket.”

ⁱ Elisabeth Heresch: Alekszej Serbatov orosz fejedelem rendkívüli emlékezései arra a múltra, amely a jelenkor bizonyos történéseit is megvilágítja, Szabad Gondolat 2006/3